

Súd: Okresný súd Skalica
Spisová značka: 2C/379/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2713205893
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Božena Michaláčová
ECLI: ECLI:SK:OSSI:2014:2713205893.3

Uznesenie

Okresný súd Skalica v právnej veci navrhovateľa: Intrum Justitia Debt Finance AG, so sídlom Industriestrasse 13C, 6300 Zug, Švajčiarsko, IČO: CHE-100.023.266, právne zast.: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Karadžičova 8, 821 08 Bratislava, proti odporcovi: C. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. č. XXX, XXX XX S., t.č. ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu práv spotrebiteľov OBRANA, so sídlom Park Angelinum 2, 040 01 Košice, IČO: 42 326 923, právne zast.: Mgr. Peter Masarovič, advokát, AK so sídlom Park Angelinum 2, 040 01 Košice, o zaplatenie sumy 804,10 € s prísl., takto

rozhodol:

Súd konanie **z a s t a v u j e**.

Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu súd nepriznáva právo na náhradu trov konania.

Súd vracia navrhovateľovi krátený súdny poplatok za návrh vo výške 41,30 € .

o d ô v o d n e n i e :

Právny predchodca navrhovateľa, spoločnosť Profidebt Slovakia, s.r.o., so sídlom Mliekarenská 10, 820 05 Bratislava, IČO: 35 925 922 sa návrhom podaným na tunajší súd dňa 19.8.2013 domáhala, aby súd zaviazal odporcu povinnosťou zaplatiť navrhovateľovi sumu 804,10 € s príslušenstvom a náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia. Pohľadávka vznikla zo zmluvy o úvere zo dňa 12.4.2007 uzatvorenej medzi veriteľom GE Money a.s. (právny predchodca spoločnosti Profidebt Slovakia, s.r.o.) a odporcom ako dlžníkom, na základe ktorej bol odporcovi poskytnutý úver na financovanie osobného motorového vozidla. Dňa 25.2.2010 pôvodný navrhovateľ od úverovej zmluvy odstúpil a požadoval predčasné splatenie celého úveru.

Dňa 7.5.2014 do konania vstúpil vedľajší účastník na strane odporcu, a to Združenie na ochranu práv spotrebiteľov OBRANA. Pri vstupe do konania oznámil, že vstupuje za účelom ochrany práv žalovaného ako spotrebiteľa, nakoľko predmetom konania sú nároky žalobcu vyplývajúce z hromadne uzatváraných spotrebiteľských zmlúv, ktorých obsah nemohol spotrebiteľ ovplyvniť a ktorý v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ ako bežný spotrebiteľ nie je schopný posúdiť neprijateľné zmluvné podmienky v týchto zmluvách a procesne sa pred súdom voči nim efektívne brániť. Vedľajší účastník žiadal o priznanie náhrady trov konania podľa ich dodatočnej špecifikácie a vyčíslenia, na úhradu ktorých žiadal zaviazat žalobcu.

Odporca vo svojom písomnom podaní zo dňa 19.6.2014 vyjadril súhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania.

Uznesením č.k. 2C/379/2013 - 63 zo dňa 26.6.2014 súd pripustil, aby do konania na miesto pôvodného navrhovateľa Profidebt Slovakia, s.r.o., so sídlom Mliekarenská 10, 820 05 Bratislava, IČO: 35 925 922 vstúpila spoločnosť Intrum Justitia Debt Finance AG, so sídlom Industriestrasse 13C, 6300 Zug,

Švajčiarsko, IČO: CHE-100.023.266 na základe Zmluvy o postúpení zo dňa 31.1.2014, ktorou bola pohľadávka voči odporcovi uplatnená v tomto konaní postúpená na postupníka Intrum Justitia Debt Finance AG, Švajčiarsko. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.7.2014.

Dňa 7.7.2014 vedľajší účastník doručil súdu svoje vyjadrenie k žalobnému návrhu, v ktorom uviedol, že zo žalobného návrhu vyplýva, že v dôsledku porušenia zmluvných povinností odporcu riadne a včas splácať dojednané splátky, spoločnosť Profidebt Slovakia s.r.o. odstúpila od uvedenej zmluvy dňa 25.2.2010, čím založila začiatok plynutia premlčacej doby, v ktorej mal veriteľ uplatniť svoje právo zo zmluvného vzťahu. V danom prípade sa jednoznačne jedná o spotrebiteľský vzťah založený formulárovou dohodou a k nej pripojených zmluvných ustanovení, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Odstúpením od zmluvy sa zmluva v zmysle § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka zrušila od začiatku a žalovaný bol povinný vydať iba bezdôvodné obohatenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol a navrhovateľ nemá nárok na žiadne poplatky, zmluvné pokuty, zmluvné úroky a ani iné sankcie a príslušenstvá. Vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania, nakoľko žalobcom uplatnený právo, vychádzajúc z údajov uvedených v žalobnom návrhu, uplatnil žalobca až po uplynutí či už dvojročnej, resp. všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Vedľajší účastník ďalej poukázal z dôvodu právnej istoty, že sú mu známe z obdobných káuz navrhovateľa dohody o uznaní premlčaných dlhov, ktoré uzatvára so spotrebiteľmi po postúpení pohľadávok. Z predložených dôkazov nevyplýva, že by aj v danom prípade bola takáto dohoda uzavretá, z opatrnosti však uvádza, že z týchto dohôd nevyplývajú skutočnosti, že dlžníci sú si vedomí, že uznávajú premlčaný dlh. Uvedené konanie je nutné považovať za nekalú obchodnú prax, teda uznanie dlhu je neplatné, čím došlo k premlčaniu žalovaných nárokov. Uznanie dlhu v zmysle § 558 OZ zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania iba vtedy, ak dlžník vedel o jeho premlčaní. Ak dlžník o premlčaní nevedel, či už pre omyl skutkový alebo právny, nemá jeho uznanie uvedené právne účinky. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania vedľajší účastník ďalej nepoukázal na neprijateľné zmluvné podmienky spotrebiteľskej zmluvy a žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Vo vzťahu k uzneseniu, ktorým súd na návrh žalobcu pripustil do konania na strane žalobcu spoločnosť Intrum Justitia Debt Finance AG so sídlom vo Švajčiarsku, vedľajší účastník žiadal tento návrh žalobcu zamietnuť s poukazom na to, že postúpenie pohľadávky na zahraničný subjekt predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. b Občianskeho zákonníka. Slovenskými súdmi už bolo judikované, že postúpenie pohľadávky na neznámy zahraničný subjekt výrazne sťažuje pozíciu spotrebiteľa a môže ho odradiť od efektívnej ochrany svojich práv, pretože spotrebiteľ by v prípade úspešného výsledku súdneho konania len ťažko uplatňoval svoje práva na náhradu trov konania, prípadne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo právo na primerané finančné zadostučinenie, v tejto súvislosti citoval viaceré rozhodnutia slovenských súdov. Súdny judikoval, že postúpenie pohľadávky voči spotrebiteľom do cudziny je neplatné (napr. Okresný súd Prešov 17C/56/2010), postúpenie pohľadávky pri sťažení pozície spotrebiteľa zahrnul tvorca smernice Rady 93/13 EHS do indikatívneho zoznamu nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Vo vzťahu k trovám konania vedľajší účastník navrhol, aby súd zaviazal žalobcu zaplatiť náhradu trov konania vedľajšieho účastníka, ktoré mu vznikli právnym zastupovaním. Poukázal, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, teda aj právo dať sa zastúpiť advokátom v súlade s § 24 a § 25 O.s.p., realizujúc tak ústavné právo na právnu pomoc pred súdmi. Trovy konania vyčíslil sumou 118,98 € (tarifná hodnota veci 804,10 €, 2 x odmena za jeden úkon právnej služby 51,45 € - prevzatie a príprava zastúpenia, vyjadrenie vo veci a 2 x režijný paušál 8,04 €).

Navrhovateľ dňa 11.9.2014 doručil súdu späťvzatie žalobného návrhu v celom rozsahu, žiadal konanie zastaviť a vrátiť navrhovateľovi časť zaplateného súdneho poplatku. V doplnení späťvzatia návrhu zo dňa 16.9.2014 navrhovateľ uviedol, že žalobný návrh zobral späť z dôvodu, že považuje pohľadávku za nevyožiteľnú. Žalobca vykonal kontrolu v mieste pobytu žalovaného a zistil, že žalovaný je v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov. Rodinní príbuzní neprejavili záujem na riešení dlhu, nakoľko to v minulosti neriešili a riešiť ani nebudú. K námietke premlčania vznesenej vedľajším účastníkom a k trovám právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka uviedol, že vzhľadom na spotrebiteľský vzťah zmluvného vzťahu musí súd pri skúmaní premlčania žalovanej pohľadávky použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Podľa najnovšej právnej úpravy § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1.5.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. S účinnosťou od 1.5.2014

v prípade spotrebiteľských zmlúv je povinnosťou súdu prihliadnúť na premlčanie nároku žalobcu aj bez námietky premlčania vznesenej vedľajším účastníkom. Súd je povinný konať z úradnej povinnosti a vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov konania za tento úkon nepatrí, nemôže sa jednať o trovy potrebné na účelné bránenie práva. Žalovaný ako spotrebiteľ by v konaní dosiahol rovnaký úspech aj bez pričinenia vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník neuviedol žiadne iné skutočnosti ani právne argumenty nad rámec tých, ktoré je súd povinný zistiť sám z úradnej povinnosti a ktoré by súd v tomto konaní viedli k zamietnutiu žalobného návrhu. V prípadoch ex offo vykonávanej kontroly spotrebiteľských nárokov nie je možné hovoriť o účelne vynaložených trovách konania a trovách právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, navyše v prípade ak ide o subjekt, ktorý sám zo svojej podstaty má byť dostatočne kvalifikovaným na poskytnutie právnej ochrany spotrebiteľovi. Takéto združenie by malo byť dostatočne personálne a finančne vybavené, aby mohlo svedomito vykonávať svoju činnosť, využitie služieb advokáta je nadbytočné, pokiaľ sa predmet sporu týka hlavnej činnosti združenia. Navrhovateľ nespochybňuje právo každého byť v konaní zastúpený kýmkoľvek si zvolí, avšak jeho úspech nemusí byť spojený so vznikom práva na náhradu trov konania, a to z dôvodu účelnosti takýchto trov konania. Povinnosť nahradiť trovy konania zahŕňa iba tie, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, teda súd nemôže uložiť účastníkovi konania povinnosť hradiť také trovy, ktoré druhý účastník vynaložil zbytočne. Posúdenie otázky účelnosti vynaložených trov je na zvážení súdu. Navrhovateľ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 M Cdo 5/2013 a uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/465/2013, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/91/2012, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/259/2011 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/207/2014. Najvyšší súd vo vyššie citovanom rozhodnutí uzavrel, že „trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej - ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde. V takomto prípade zastupovanie advokátom nezodpovedá účelu, ktorý sleduje procesné právo inštitútom zastupovania advokátom v súdnom konaní. Právo na náhradu trov konania (včítane tých, ktoré vznikli v súvislosti so zastupovaním advokáta) totiž závisí od iných predpokladov než možnosť nechať sa zastupovať advokátom. Ak teda súd neprizná náhradu trov konania úspešnému účastníkovi, keď dospeje k záveru, že trovy nevynaložil účelne, nejde o porušenie práva na právnu pomoc. Vedľajší účastník sa preto mohol dať zastupovať v súdnom konaní advokátom, avšak trovy, ktoré vynaložil v tejto súvislosti, nemožno považovať za trovy účelné“.

Podľa § 96 ods. 1 O.s.p. navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

Podľa § 96 ods. 2 O.s.p. súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní.

Podľa § 96 ods. 3 O.s.p. nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie, alebo ak ide o späťvzatie návrhu na rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Vzhľadom na dispozičný úkon navrhovateľa, ktorým zobral návrh na začatie konania v celom rozsahu späť pred prvým pojednávaním, súd konanie podľa § 96 ods. 1 a 3 O.s.p. zastavil.

Podľa § 11 ods. 3, 4 prvá veta zákona o súdnych poplatkoch, poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania, podaním odvolania alebo dovolania sa vráti, ak sa konanie zastavilo, ak sa podanie vrátane odvolania a dovolania odmietlo alebo ak sa návrh, odvolanie alebo dovolanie vzali späť pred prvým pojednávaním bez ohľadu na to, či bol vydaný platobný rozkaz alebo rozkaz na plnenie.

Okrem poplatku v rozvodovom konaní a poplatku, ktorý sa vracia podľa odseku 1, sa poplatok alebo jeho časť (preplatok) vracia krátený o 1%, najmenej však 6,70 eura. Ak sa návrh vzal späť pred zaplatením poplatku, poplatok sa nevyrubuje.

O vrátení časti súdneho poplatku súd rozhodol v súlade s § 11 ods. 3, 4 zákona o súdnych poplatkoch. Navrhovateľ zaplatil súdny poplatok v sume 48,-€. Nakoľko bol návrh vzatý späť pred prvým pojednávaním, súd v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami vrátil navrhovateľovi súdny poplatok

krátený o sumu 6,70 €, t.j. v sume 41,30 €. Poplatok bude navrhovateľovi vrátený v súlade s § 11 ods. 6 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch prostredníctvom daňového úradu príslušného podľa jeho sídla.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 146 ods. 2 O.s.p., ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Pri rozhodovaní o trovách konania súd v prvom rade skúmal, či niektorý z účastníkov zaviniť zastavenie konania a vznikla mu preto povinnosť nahradiť trovy konania účastníkovi vystupujúcemu v konaní na druhej procesnej strane. V danom prípade navrhovateľ najskôr zbral návrh na začatie konania v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu, v doplnení späťvzatia neskôr špecifikoval, že konanie žiada zastaviť z dôvodu, že žalovanú pohľadávku považuje za nevyožiteľnú, keď žalovaný je vo výkone trestu odňatia slobody a jeho rodinní príbuzní neprejavili záujem na riešení dlhu. Zavinenie je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska, nie však podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej tak, že by po zastavení konania súd neprípustne ďalej skúmal dôvodnosť uplatneného nároku. Súd uzavrel, že zavinenie na zastavení konania nesie navrhovateľ, nakoľko nebolo preukázané, že späťvzatie návrhu bolo odôvodnené správaním odporcu (napr. úhradou žalovanej pohľadávky po začatí konania). Je len vecou navrhovateľa, že tento žiada nepokračovať v konaní, ktorého začatie sám (resp. jeho právny predchodca) inicioval. Procesný úkon navrhovateľa (späťvzatie návrhu) mal za následok zastavenie konania, navrhovateľ teda procesne zaviniť zastavenie konania a vznikla mu povinnosť v zmysle § 146 ods. 2, veta prvá O.s.p. nahradiť trovy konania protistrane, t.j. odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu. Je však potrebné zdôrazniť, že sa uhrádzajú vždy iba trovy, ktoré boli vynaložené účelne.

V zmysle § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, okrem iných i v zmysle zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa ods. 4 tohto ustanovenia v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Podľa ods. 3 všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 rovní.

Z ust. § 18 O.s.p. vyplýva, že účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva ako účastník konania, pričom všetci účastníci v občianskom súdnom konaní majú rovnaké postavenie a musia mať rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv. Podľa ústavy každý má právo na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, za podmienok ustanovených zákonom. Žiadnym zákonom nie je vylúčené, aby toto základné právo na právnu pomoc uplatnilo aj združenie spotrebiteľov a preto toto právo môže uplatniť aj také združenie. Do obsahu tohto základného práva na právnu pomoc nesporne patrí aj zastúpenie účastníka konania (každého) advokátom. Ani samotná skutočnosť, že združenie je zriadené za účelom pomoci spotrebiteľom a má v radoch členov, ktorí majú právnické vzdelanie, nie je sama osebe dôvodom, pre ktorý by bolo vylúčené, aby združenie bolo v konaní zastúpené advokátom. Len zo zamerania na ochranu spotrebiteľa nie je možné vyvodzovať, že také združenie je schopné zabezpečiť realizáciu základného práva na súdnu ochranu bez zastúpenia advokátom. Občiansky súdny poriadok nevylučuje, aby aj účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom sa mohol dať zastúpiť zástupcom a aby mu nadväzne bola priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. Ak sa vedľajší účastník dá zastúpiť, nedochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania, ale o vznik trov v dôsledku ústavného práva na zastupovanie. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu súd uzatvára, že i vedľajšiemu účastníkovi, ktorým je právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 O.s.p.), zásadne vzniká právo na náhradu trov konania, ak stojí na

strane účastníka, ktorému vznikol nárok na náhradu trov konania v zmysle § 142 a nasl. O.s.p., pričom v rámci tejto náhrady mu vzniká i právo na náhradu trov právneho zastúpenia advokátom za podmienky, že vstup vedľajšieho účastníka do konania a jeho procesné úkony boli účelne vynaložené na obranu práv účastníka, ku ktorému pristúpil.

Vedľajší účastník žiadal priznať náhradu trov konania vo výške 118,98 € pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia, ktoré tvorí odmena za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie vo veci a dva režijné paušály po 8,04 €. Pri vyčíslení trov právneho zastúpenia vedľajší účastník vypočítal odmenu za jeden úkon právnej služby vo výške 51,45 € z tarifnej hodnoty 804,10 €.

Odporcovi súd náhradu trov konania nepriznal, nakoľko tento trovy konania nežiadal priznať (absentuje návrh na rozhodnutie o trovách konania v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p.) a ani mu podľa obsahu spisu žiadne trovy nevznikli. Pri trovách konania vedľajšieho účastníka súd skúmal, či trovy na právne zastúpenie advokátom boli vynaložené účelne a či činnosť vedľajšieho účastníka prispela k účinnej ochrane práv hlavného účastníka, na stranu ktorého do konania vstúpil. Neušlo pozornosti súdu, že navrhovateľ zobral návrh späť po tom, čo sa oboznámil s vyjadrením vedľajšieho účastníka k žalobnému návrhu, v ktorom podaní okrem iného vzniesol námietku premlčania žalovaného nároku. Za danej situácie sa javí, že práve v dôsledku vznesenej námietky premlčania vedľajším účastníkom došlo následne k späťvzatiu návrhu navrhovateľom v celom rozsahu. Nie je však vylúčené, aby navrhovateľ ako nový veriteľ sám z vlastnej iniciatívy posúdil nevyhnutnosť pohľadávky voči odporcovi pre jej premlčanie, nakoľko návrh zobral späť v krátkom čase po tom, čo súd pripustil jeho vstup do konania na miesto pôvodného navrhovateľa. Súd poznamenáva, že činnosť vedľajšieho účastníka spočívajúca vo vznesení námietky premlčania v danom štádiu konania nemohla prispieť k ochrane práv hlavného účastníka a k zastaveniu konania. V tejto súvislosti súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Trnave č. 3/2014 zo 04.02.2014, v zmysle ktorého vedľajší účastník nemôže sám účinne vzniesť námietku premlčania. Pri vyriešení tejto otázky vychádzalo kolégium z ust. § 100 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého námietku premlčania môže vzniesť len dlžník. V zmysle § 93 ods. 4 druhá veta O.s.p. však vedľajší účastník koná len sám za seba. A contrario teda nemôže konať za účastníka, na strane ktorého stojí. Hlavný účastník má všetky práva a povinnosti, preto by mal konať sám za seba a vo svoj prospech. Ak by bol prijatý záver, že vedľajší účastník môže uplatniť námietku premlčania za hlavného účastníka, znamenalo by to prevahu procesného práva proti právu hmotnému. Na základe uvedeného vznesená námietka premlčania zo strany vedľajšieho účastníka nebola účinná a nemohla viesť k účinnému bráneniu práva žalovanej. Pri tomto závere tunajší súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 2C/183/2011 - 239 zo dňa 7.7.2014, ktorým v časti trov konania potvrdil uznesenie prvostupňového súdu o nepriznaní práva na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov, vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi z dôvodu neúčelnosti vynaložených trov. Pokiaľ by vedľajší účastník v konaní namietal len premlčanie uplatneného nároku, trovy právneho zastúpenia vynaložené na takýto úkon by nebolo možné považovať za účelné, čomu svedčí aj súčasná legislatíva, keď v zmysle ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa súdy sú od 1.5.2014 povinné z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku navrhovateľa voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania. Ide o procesné ustanovenie, ktoré je súd povinný aplikovať v čase rozhodovania o predmetnom nároku. V čase vznesenia námietky premlčania vedľajším účastníkom už toto ustanovenie bolo účinné a advokátovi vedľajšieho účastníka ako osoby právne znalejšie muselo byť známe. Je teda zrejmé, že aj bez vznesenia námietky premlčania vedľajším účastníkom v konaní by bol úspešný odporca, nakoľko na premlčanie a rovnako na neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách súd prihliada ex offo. Okrem námietky premlčania vedľajší účastník generálne poukázal na nekalú obchodnú prax navrhovateľa, keď dáva dlžníkom podpisovať dohody o uznaní dlhu so splátkovým kalendárom, ktoré majú formulárovú podobu a z ktorých nie je zrejmé, že dlžníci majú vedomosť o premlčaní dlhu, pričom skutočným cieľom je dosiahnutie uznania záväzku z dôvodu predĺženia premlčacej doby. V tomto konaní navrhovateľ ani jeho právny predchodca nepredložili žiadnu dohodu o uznaní záväzku, dokonca ani netvrdili jej uzavretie. Súd má za to, že je neúčelné vyjadrovať sa ku skutočnostiam, ktoré nevzišli z daného konania, preto ani tento argument nebol spôsobilý privodiť pre odporcu priaznivejšie rozhodnutie. Ďalej sa vedľajší účastník vyjadril k uzneseniu súdu, ktorým súd pripustil zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa na zahraničný subjekt, čím došlo k sťaženiu pozície spotrebiteľa a k zhoršeniu vymožitelnosti pohľadávky spotrebiteľa. Vedľajší účastník žiadal návrh na zmenu účastníka zamietnuť, postúpenie pohľadávky na zahraničný subjekt označil za neprijateľnú podmienku a nekalú obchodnú prax. V danom prípade už súd o návrhu na zmenu účastníka konania rozhodol, pri tomto rozhodnutí nezistil dôvody, pre ktoré by nemal vyhovieť návrhu na zmenu účastníka. Nakoľko proti tomuto rozhodnutiu nebol

podaný opravný prostriedok, uznesenie o pripustení zmeny navrhovateľa nadobudlo právoplatnosť dňa 19.7.2014. Okrem toho v danom konaní nebol uplatnený nárok (pohľadávka) spotrebiteľa, ani spotrebiteľovi v súvislosti s týmto konaním nevzniklo právo na náhradu trov konania. Podľa názoru súdu žiadny z argumentov predložených vedľajším účastníkom nebol spôsobilý prispieť k ochrane záujmov odporcu ako spotrebiteľa vo väčšom rozsahu, než je mu povinný poskytnúť súd ex off. Zároveň nebolo možné opomenúť, že podanie vedľajšieho účastníka má sčasti formulárový charakter, keď dôvody v ňom uvedené (dohoda o uznaní záväzku, postúpenie pohľadávky na zahraničný subjekt) vedľajší účastník používa v rovnakom znení vo viacerých podaniach len s individualizáciou tej - ktorej veci. K uvedenému sa vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 20. júna 2014 sp. zn. 6 MCdo 9/2013, kde vyslovil záver, že „trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných (skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní, vyhotovených advokátom, mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej - ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde“. Ďalej Najvyšší súd SR judikoval, že „vedľajší účastník by svoju úlohu, spočívajúcu v pomoci žalovaným v postavení spotrebiteľa, mohol efektívne splniť aj bez vynaloženia nadbytočných nákladov na právne zastupovanie v každej skutkovo a právne takmer totožnej veci. Požiadavke rozumnosti by zodpovedal napríklad taký jeho postup, ktorým by si vyžiadal právnu službu len na vyhotovenie námietky premlčania, ktorú by potom sám, či už v postavení vedľajšieho účastníka alebo zástupcu, použil v súdnom konaní vo všetkých porovnateľných veciach.“. Podľa názoru tunajšieho súdu však nemožno považovať za účelné trovy právneho zastúpenia vynaložené na úkon advokáta, ktorým v konaní vzniesol námietku premlčania, hoci tento musí mať vedomosť o tom, že v zmysle platnej legislatívy na premlčanie súd prihliada ex off. Ak vedľajší účastník, resp. jeho právny zástupca po oboznámení sa s návrhom zistil, že nárok navrhovateľa je premlčaný (pričom ustálenie premlčania nároku sa nevyznačuje zložitou a mohlo by byť preto aj v schopnostiach samotného vedľajšieho účastníka) a spotrebiteľ bude mať v konaní úspech aj bez ich aktívnej účasti, je otázne, prečo napriek tomu advokát vedľajšieho účastníka vyhotovil písomné podanie, v ktorom vzniesol námietku premlčania a za toto podanie žiadal odmenu. Z vyššie uvedených dôvodov súd uzavrel, že hoci vedľajší účastník má právo na náhradu trov konania a v konaní sa mohol dať zastupovať advokátom, trovy, ktoré v konaní vynaložil, nemožno považovať za trovy účelné, a preto súd vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Trnave, v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods.1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a)

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods.2 O.s.p.)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§251 ods. 1 O.s.p.)